Aventurile submarinului DOX

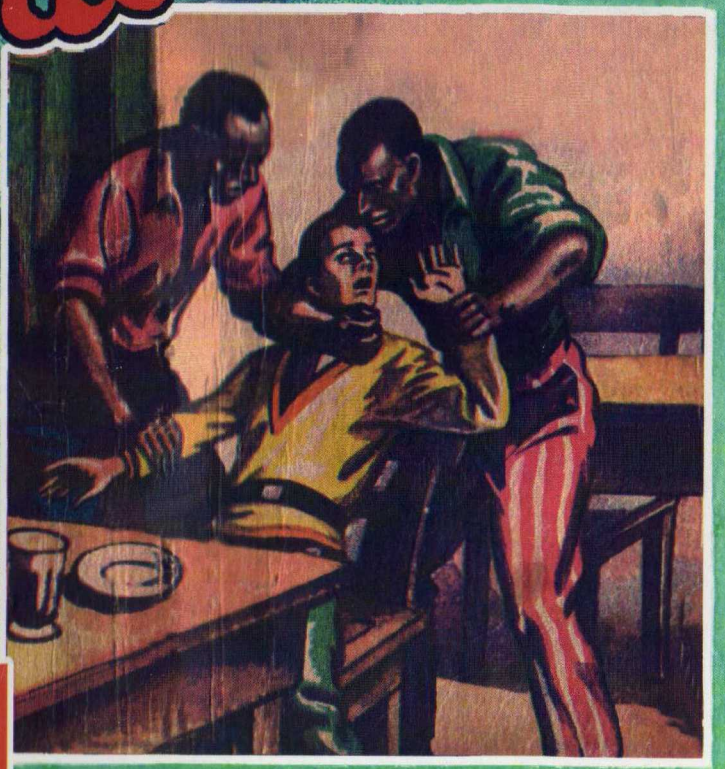

SERIE NOUĂ

49

Durerea unui tată

AVENTURILE ECHIPAJULUI «DOX»

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prințului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. In ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Barner.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului.
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Piraţii crucii.
20. Corab a-fantomă.
21. Călăreţul valurilor.
22. Jonny din Sumatra.
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios.
27. Corăbieru' de sclavi
28. Căpetenia Nogi.
29. Monştrii mărilor.
30. „Hoţul de măgăriţare".
31. Balena miraculoasă.
32. Tainele mării.
33. Lumi dispărute.
34. Femeia-pirat.
35. Zeul mării.
36. Lordul Clive.
37. Pădurea în flăcări.
38. Fantoma din pădure.
39. Surorile duşmane.
40. Uriaşul Pongo.
41. Aurul blestemat.
42. In luptă cu Chinezii.
43. Insula vrăjită.
44. Mlaştina morţii.
45. Lupte sângeroase.
46. Eroul Bulu.
47. Pe Insula Dracului.
48. Piraţii chinezi.
49. Durerea unui tată.

AVENTURILE ECHIPAJULUI «DOX»

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 48

DUREREA UNUI TATĂ

Traducerea de L. HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
„DIAVOLUL”

— CE PROSTIE! făcu Rindow. Omul acela ar trebui să ştie doar că îndărătul norului acela mare care se înalţă atât de repede mocneşte o furtună puternică.

— Şi atunci e pierdut cu bărcuţa lui.

— Ai dreptate, încuviinţă Farrow. Ar trebui să-l prevenim. De fapt, colo la nord-est se află o insulă, dar nu cred să mai aibă timp s-ajungă la ea. Aha! Se pare c-a observat ceva şi a început să se

grăbească. După înfăţişare e un pescar, dar zău nu-mi pot închipui ce vrea el să scoată aici din mare.

George, care-l văzuse şi el prin ochean pe omul singuratic din barcă, zise:

— Are o plasă foarte curioasă, tată, şi probabil că vrea să prindă cu ea anumiţi peşti. Cred că va trebui să-i venim în ajutor, căci furtuna pare gata să se dezlănţuiască. Să nădăjduim că vom ajunge la barcă înainte de a se întâmpla catastrofa.

Căpitanul Farrow, care luase el însuşi cârma, dăduse poruncă să se puie în funcţiune compresoarele. Submarinul îşi îndoi imediat viteza, făcu o cotitură, apoi luă direcţia spre barca îndepărtată în care se afla pescarul singuratic. În vremea asta pescarul trăsese înăuntru plasa şi începu să vâslească întocmai ca un disperat spre o insulă care chiar prin ochean de-abia se zarea ca o dungă subţire la orizont. După agitaţia mării se vedea bine că furtuna se apropia cu o iuţeală neînchipuită. Toate semnele prevesteau un taifun.

Deodată omul din barcă încetă cu vâslitul, măsura cu privirea norul negru de la orizont ce creştea neîncetat, zări brusc submarinul care se apropia ca o nălucă, mai aruncă o privire spre insula îndepărtată, apoi întoarse barca şi vâsli cu putere în întâmpinarea „Dox”-ului. Aşadar îşi dăduse şi el seamă ca salvarea şi-o putea găsi numai la vasul străin, dar aproape ca şi aceasta ar fi venit prea târziu, căci dacă Farrow n-ar fi pus în funcţiune compresoarele, bietul pescar ar fi fost pierdut, deoarece atunci când submarinul ajunse la vreo sută de metri de barcă, furtuna şi izbucnise.

O răbufneală puternică a uraganului îi făcu pe curajoşii marinari sa se izbească de îngrăditura de oţel a turnului. Barca fu înhăţată şi ea de vântul năprasnic care-o zvârli în sus. Dar cu o sforţare supraomenească pescarul izbuti să se ţie bine.

Îndemânatecul vâslaş îşi dădu seamă de primejdia de a fi târât de valuri şi încordându-şi din nou toate puterile reuşi în cele din urmă să se apropie de submarin. Cu multă dibăcie aduse barca lângă parapetul scund şi se ţinu cu putere, împreună cu dânsa, de acesta.

Deşi valurile furioase ameninţau să-l înece.

Camarazii nu izbuteau să priceapă de ce omul nu-şi făcea vânt pur şi simplu pe punte, lăsând barca pradă valurilor. Deoarece însă nu se puteau înţelege cu el prin vorbe din cauza mugetului uraganului. George luă repede o hotărâre şi făcându-şi vânt peste marginea turnului, se târî pe brânci spre capătul submarinului.

Ajungând la pescar, văzu ca acesta era un european de vreo treizeci de ani, care îi zâmbi prietenos; ţinându-se încleştat cu o mina de parapetul „Dox”-ului, scoase cu cealaltă de pe fundul bărcii plasa lui şi un vas lunguieţ de tabla, care conţinea, probabil, peştii prinşi – şi le întinse lui George. De abia luase în primise tânărul aceste obiecte, că ciudatul individ sări cu îndemânare pe puntea submarinului, lăsându-şi barca în prada valurilor care o scufundară imediat.

Europeanul îi luă din mână lui George vasul destul de greu şi se târî şi el spre turn Când ajunseră amândoi acolo. Străinul ridică din nou vasul, apoi plasa, pe care le luă în primire Rindow şi le înmână lui Petre.

După George salvatul îşi făcu vânt şi el peste marginea turnului, salută prietenos din cap pe Farrow şi la invitaţia acestuia coborî cu mişcări sigure scara ce ducea în interiorul vasului.

Căpitanul chemă în turn pe timonierul Plundow şi-l dete în primire conducerea submarinului. Apoi urmă pe Rindow şi George care coborâseră odată cu străinul. În cabina de comandă acesta se înclină în faţa camarazilor şi zise:

— Daţi-mi voie să mă prezint, domnilor: numele meu e Jack Weston. Vă sunt recunoscător din adâncul sufletului, căci aş fi fost pierdut dacă nu m-aţi fi salvat dv. la timp. Dar nu atât de viaţa mea mi-ar fi părut râu cât de peştii mei, căci tocmai azi am avut norocul să pun mâna pe un exemplar foarte rar. Trebuie să vă spun că strâng peşti pentru un mare muzeu american.

— Asta mă interesează cât nici nu-ţi închipui, domnule Weston, zise cu însufleţire doctorul Bertram, care venise şi el în cabina de comandă. Te-aş ruga să-mi arăţi şi mie comorile d-tale. Am în laboratorul meu toate cele de trebuinţă pentru a putea prepara după toate regulile ştiinţifice peştii d-tale.

— Asta e un adevărat noroc, răspunse colecţionarul, vesel. Tocmai mă temeam să nu se strice câţiva din peştii mei înainte de a putea debarca undeva.

— A! Scuzaţi, domnule căpitan, se adresă el deodată lui Farrow – am auzit oare bine numele dv.? Dar ce mai întreb... fireşte că dv. sunteţi vestitul căpitan Farrow, nici nu poate fi astfel, căci altminteri cum aş fi ajuns eu pe un submarin? Atunci desigur că veţi mai avea şi bunătatea să mă debarcaţi în portul către care mă îndreptam.

— N-aş prea vrea să fac asta, răspunsă Farrow, zâmbind – în cazul când pe insula aceea din nord-est se află o aşezare omenească.

— Aşa e, în ultimii doi ani a luat naştere acolo un orăşel întreg, zise Weston – şi asta datorită faptului că numeroase fabrici mari de conserve şi-au întemeiat filiale, atrase de împrejurarea că prin dreptul insulei trec mereu cârduri de peşti rari şi crustacei. Aceştia sunt preparaţi pe loc şi la două-trei luni odată vin vapoare şi încarcă lăzile cu conserve. Deoarece se întâmpla adesea certuri şi neînţelegeri între lucrători, s-a instalat acum şi o poliţie acolo.

— De aceea ţiu chiar să mă feresc să intru în portul acela, domnule Weston, zise căpitanul. Dar poate că ştii d-ta un alt loc unde am putea debarca neobservaţi?

— Fireşte. Pe coasta de răsărit a insulei cunosc un golf minunat, pe care se află un birt singuratic, dar nu prea are clienţi, mai cu seamă ziua, aşa că e mai mult ca sigur că nu veţi întâlni pe nimeni acolo. Şi cred că nu vă sinchisiţi de faptul că birtul acesta are un nume cam ciudat: „La Diavolul”. Şi birtaşul e cam sărit.

— E o fiinţă fricoasă şi posacă, aşa că nu e de mirare că umblă tot soiul de zvonuri pe socoteala lui. Acolo putem debarca fără grijă, cu atât mai mult cu cât pe partea de răsărit a insulei sunteţi la adăpost şi de uragan.

— S-a făcut, vom debarca, deci, acolo! încuviinţă Farrow. Sunt şi curios, de altfel, să fac cunoştinţa „Diavolului”. O fi având el un motiv să trăiască aşa, singuratic.

— În privinţa asta fiecare din cei câteva sute de locuitori ai insulei îşi are părerea lui, răspunse Weston, râzând.

— Acum vă rog să mă iertaţi, căci aş dori să prepar la repezeală peştii mei, cu binevoitorul ajutor al domnului doctor, fireşte.

Prietenos, doctorul invită pe străin să-l urmeze şi după ce amândoi se îndepărtară, Rindow se adresă căpitanului:

— E ciudat, domnule căpitan, că birtaşul acela despre care tocmai vorbirăm, s-a izolat pe coasta de răsărit a insulei, unde nu poate avea nici un mijloc de existenţă. Ce treburi misterioase o fi învârtind dumnealui pe acolo? Te pomeneşti că ne încurcăm iarăşi în vreo aventură dintr-alea de care cam avem noi noroc.

— Tot ce se poate, dragă Rindow. În sfârşit, vom vedea noi ce-l cu „diavolul” acela. S-o fi certat cu justiţia individul şi de aceea s-a refugiat în singurătate, pe vremea când nimeni nu bănuia că insula aceea va înflori şi acum i-o fi neplăcută vecinătatea poliţiei. Când vom fi la faţa locului ne vom da seamă cum stau lucrurile.

— Dar acum să mergem în turn, căci nu trebuie să ne lăsăm văzuţi de pe insulă atunci când o vom înconjura. E de presupus că

poliţiştii au ocheane şi n-aş vrea de loc să fiu zărit de ei.

În turn era cu neputinţă să stea de vorbă, căci furtuna se înteţise. Plundow cârmise vasul în aşa fel încât insula se zărea doar, cu ocheanul – ca o dungă subţire la nord.

„Dox”-ul se ţinea bine, cu tot uraganul care bântuia. În curând, însă, acesta părea că începe să se potolească şi cerul se mai lumină. Mai avea să dureze, totuşi, până se va linişti marea cu totul.

De abia când socoti că trecuse de insula cu pricina, Farrow cârmi spre nord. Acum însă valurile înalte izbiră cu furie vasul şi năvăliră chiar şi în turn, încât căpitanul ordonă să se închidă repede chepengul care ducea în interiorul „Dox”-ului.

Farrow, Rindow şi Plundow trebuiră să se ţie cu toată puterea ca să nu fie zvârliţi afară din turn.

Deodată furia valurilor se potoli, căci vasul se afla acum destul de aproape îndărătul insulei întinse, de care se spărgeau valurile ce veneau dinspre apus. Căpitanul întoarse imediat submarinul şi luă direcţia dea dreptul spre insulă.

Deoarece valurile nu mai loveau acum în turn, cei patru tovarăşi coborâră în interior, căci vroiau să se apropie pe sub apă de insulă, ca să nu fie zăriţi prea curând.

În vreme ce Plundow rămase să închidă chepengul, căpitanul îl chemă pe Weston în cabina de comandă.

— Domnule Weston, începu el – cred că ai pescuit cândva în golful spre care ne îndreptăm acum? Cum stăm acolo cu adâncimea apei? Pot să mă apropii cu vasul direct de coastă?

— Da, domnule căpitan, răspunse englezul. Malurile cad drepte şi marea are acolo cel puţin douăzeci de metri adâncime.

— Mai mult nici nu ne trebuie, zise Farrow.

Dădu repede comenzile pentru afundare, pe când Weston se înapoie în cabina doctorului să-şi urmeze treaba.

„Dox”-ul se afundă cu repeziciune şi curând turnul se afla la doi metri sub nivelul apei. Electromotoarele erau în plină funcţiune.

În vremea asta Farrow observa insula prin periscop; mai trecu însă mult până se apropiară de ea. În timpul acesta furtuna se potolise cu totul, ceea ce căpitanul recunoscu după palmierii nemişcaţi care ajungeau până la ţărmul insulei.

Acum se ivi în câmpul privirii sale şi birtul „La Diavol”, o casă scundă şi lungă, care părea oarecum părăsită, însă foarte trainică. Deoarece nu se vedea nici o fiinţă omenească de jur-împrejur, căpitanul se apropia cu vasul şi stopă la ţărm.

Mai privi câteva clipe la casa cu pricina şi de-abia când îşi dădu seamă că nu zăreşte, nimic suspect dădu comanda pentru pomparea apei din tancurile de balast. Turnul se înălţă încetişor din apă şi George deschise imediat capacul greu.

Îşi roti privirile în toate părţile, dar nu zări nici un semn de viaţă. În cele din urmă ieşi la suprafaţă şi puntea şi George sări repede peste parapet urmat de tatăl său, Rindow şi doctorul Bertram şi Weston, care ducea cu grijă vasul de tablă cu peştii cei scumpi.

Când puseră cu toţii piciorul pe uscat, se îndreptară spre birt. George deschise uşa şi privi în încăperea cu mese de lemn. Nu era nimeni înăuntru şi camarazii se uitară miraţi unul la altul.

— Hm... te pomeneşti că Austin Fields, cum se numeşte birtaşul – o fi prin sat, zise Weston. Se duce adeseori lăsând cârciuma în plata Domnului. Când se întâmplă să pice vreun client, apoi asta e numai seara; ziua n-am întâlnit pe nimeni, de câte ori am venit aici la pescuit.

— E un ţinut interesant şi bogat din acest punct de vedere, se adresă el doctorului – în pereţii de corali ai insulei sunt specii foarte preţioase.

— Mult aş vrea să iau parte la o expediţie dintr-astea, zise doctorul Bertram cu însufleţire – dar din păcate căpitanul nostru va ţine să plece cât mai curând. Noi ne-am îndeplinit sarcina să te aducem pe d-ta pe uscat şi e chiar mal bine să ştergem putina, ca să nu dăm ochi cu autorităţile. Ce părere ai d-ta, domnule căpitan?

— Ai dreptate, dragă doctore, încuviinţă Farrow; de fapt nici n-ar fi fost nevoie să debarcăm. M-ar fi interesat mult să fac cunoştinţă cu omul ciudat care a deschis un birt într-un loc atât de părăsit, dar nu prea am făcut bine coborând pe uscat, mai cu seamă că am auzit că se află şi poliţie aici. Să plecăm, deci repede. Sunt fericit, domnule Weston, că ţi-am putut face un serviciu; dă-mi voie să te sfătuiesc ca pe viitor să fii cu mai multă băgare de seamă când porneşti la pescuit. Tocmai prin părţile astea ale Pacificului furtunile se dezlănţuiesc pe neaşteptate.

— Da, aşa e, domnule Farrow, răspunse Weston şi strânse mâna căpitanului. Recunosc că am procedat cu uşurinţă, dar patima de colecţionar prea mă înlănţuise. Am şi prins chiar nişte exemplare minunate, printre care doi peşti de un soi cu totul necunoscut. Dar pe d-ta tare de să te intereseze treaba asta. Dă-mi voie să-ţi mulţumesc din adâncul sufletului că m-ai salvat din primejdie. Cerul te-a trimis la timp. Încă odată primeşte

mulţumirile mele.

Englezul îşi luă rămas-bun şi de la ceilalţi camarazi, dar când Farrow se îndreptă spre uşă ca să se înapoieze la submarin, uşa se deschise din afară şi un bărbat înalt şi slab intră înăuntru.

De sub sprâncenele stufoase şi cărunte ţâşni o privire ascuţită care-i învălui pe cei de faţă, apoi răsună un glas răguşit şi morocănos:

— Bună ziua; ce doresc domnii?

— Bună ziua, dragă Fields, răspunse Weston. Domnii mi-au salvat viaţa. Mă aflam cu barca mea în partea de apus a insulei, am fost surprins de uragan şi nu lipsea mult să mă înec, dacă dumnealor nu m-ar fi luat pe vasul lor. Ara fost nevoiţi să debarcăm aici; pe coasta de apus n-a fost cu putinţă, din pricina furtunii.

— Pe de altă parte s-ar fi putut întâmpla ca poliţiştii să zărească vasul, mormăi ciudatul birtaş. Dacă nu mă înşel, submarinul e al căpitanului Farrow, pe care autorităţile noastre îl caută mereu cu îndârjire.

— Da, domnule Fields, eu sunt căpitanul Farrow, răspunse acesta.

Nu ştia nici el singur cum se făcea că omul dinaintea lui îi insufla încredere, deşi avea o înfăţişare atât de întunecată şi misterioasă.

Fields dădu din cap fără să arate vreo surprindere şi zise pe un ton cu totul schimbat:

— Mă bucură cunoştinţa dv., domnule căpitan. De mult aveam această dorinţă. Deşi sunt englez, nu-s de loc pornit împotriva dv. Ba sunt încredinţat că cei mai mulţi din compatrioţii mei gândesc la fel ca mine, cu toate că guvernul nostru, e nevoit să folosească mijloace aspre deocamdată faţă de dv. Hm... Aş avea să vă fac o rugăminte mare, domnule căpitan şi de aceea am şi dorit să vă întâlnesc.

II.
TRAGEDIA LORDULUI STEAVENS.

— ASTA-I INTERESANT, se grăbi să răspundă căpitanul. Dac-aş fi sigur că nu vom fi stingheriţi de vizita politiei ţi-aş asculta cu dragă inimă păsul.

Fields arătă spre o uşiţă îngustă şi zise:

— Aici alături e locuinţa mea particulară unde poliţia n-are voie să intre. Putem sta nesupăraţi acolo. Ar fi bine însă ca submarinul

dv. să se lase afund, căci se poate ca povestirea mea să ţie cam mult.

— George, comunică lui Brun cele de cuviinţă, zise Farrow. Vino însă repede îndărăt; domnul Fields va binevoi să aştepte până atunci cu povestirea sa.

Birtaşul încuviinţă şi George ieşi din casă şi alergă la ţărm unde îl găsi pe secund privind prin turn; îi comunică repede cele de cuviinţă, apoi se înapoia la ai săi.

Înainte de a ajunge la uşă, îi se păru. Totuşi, că auzise un zgomot suspect în desişul apropiat. Se opri şi cercetă cu încordare tufele, dar nu putu descoperi nimic.

Îşi zise c-o fi fost vreo pasăre şi liniştit, intră în joasă. Camarazii trecuseră cu birtaşul în încăperea alăturată şi George bătu la uşa îngustă care i se deschise imediat.

Se afla acum într-o încăpere mare, cu mobilier ce părea să fi aparţinut unui vapor de lux. La invitaţia gazdei, George luă loc lângă tatăl său pe unul din scaunele din jurul mesei ovale de mahon.

Fields îşi plimbă privirea de la unul la altul şi-o opri asupra colecţionarului şi începu:

— Dragă Weston, eu te-am observat adesea, precum fac cu toţi oamenii de pe insulă. Astfel am dobândit încredinţarea că pot avea deplină încrederea în d-ta. Aşa dar, vei fi primul locuitor al insulei, care va afla taina mea. Aici mă numesc Fields. În realitate însă sunt lordul Steavens.

— Al cărui yacht de lux s-a scufundat acum doi ani cu prilejul unui uragan? întrebă căpitanul Farrow, mirat. Am auzit de asta, ba mă aflam atunci tocmai prin ţinutul acela şi am pornit cercetări, dar fără nici un rezultat. Asta s-a întâmplat, George, înainte de a te fi adus pe tine din patrie.

— Cum se face, însă, domnule Steavens, că trăieşti aici singuratic, ca birtaş?

— Pentru că am de îndeplinit o răzbunare, răspunse bătrânul englez, aspru. Îi aştept aici pe ucigaşii aceleia care mi-a fost mai scumpă ca orice pe lume. Yachtul meu n-a căzut pradă furtunii care s-a dezlănţuit atunci, ci unui om. În care aveam deplină încredere, 1-a făcut să se scufunde atunci, pe coasta de răsărit a acestei insule, care pe atunci era încă nelocuită.

Camarazii priviră în tăcere pe lord, apoi căpitanul întrebă:

— Probabil că omul acela a fost chiar căpitanul yachtului? Dar cum s-a putut salva el şi cu ceilalţi oameni ai echipajului?

Lordul izbucni într-un râs sarcastic.

— O, nu, dragă căpitane, răspunse el – conducătorul yachtului meu a fost un marinar viteaz şi a trebuit să plătească cu viaţa devotamentul său, la fel ca şi ceilalţi din echipaj. Au scăpat numai doi negri uriaşi şi criminalul principal, împreună cu fratele său. Jerry şi Lionel Allison se numesc cei doi ticăloşi care şi-au meritat moartea cu vârf şi îndesat. Servitorii negri se numeau Achil şi Hector şi Jerry Allison i-a adus cu sine din America. Prea frumoase nume pentru nişte criminali ca dânşii. Jerry Allison s-a priceput s-o ameţească pe singura mea fiică, Ellen, care a vrut să se căsătorească cu acest om cu chipul frumos şi maniere cuceritoare. Eu eram neputincios şi toate prevenirile mele nu folosiră la nimic. În cele din urmă îmi dădui, de formă, consimţimântul pentru logodna lor şi ca să-i deschid ochii Ellenei asupra acestui om, am propus să facem cu toţii o călătorie în jurul lumii pe yachtul meu. Nădăjduiam că fiind laolaltă mai multă vreme, Allison va lăsa să-i cadă masca şi atunci aveam de gând să-l debarc în primul port, împreună cu cei doi negri.

Pe bord aveam o sumă importantă de bani precum şi vestita mea colecţie de pietre preţioase, de care nu mă despart niciodată. Aşteptările mele se adeveriră. Ellen ajunse să-şi dea seamă de caracterul logodnicului ei, strică logodna şi eu luai hotărârea să-i debarc la Apia pe cei doi fraţi împreună cu negrii lor.

Atunci, cei patru mizerabili puseră la cale o ticăloşie fără seamăn. Pe când ne aflam în largul mării, ei otrăviră mâncarea: căpitanul, cei doi ofiţeri şi echipajul muriră subit, iar eu, fiica mea şi stewardul Curtes, un om care ţinea şi ţine încă cu multă credinţă la mine. Ne găsirăm singuri în faţa celor patru criminali.

Aceştia mărturisiră cu cinism că puseseră ochii pe banii şi pe colecţia mea de pietre preţioase şi c-o vor lua cu el şi pe fiica mea Ellen, lăsându-mă pe mine şi Curtes singuri pe yacht. Fui silit să văd cum o târâră pe fată în barca de salvare prevăzută cu un motor puternic şi cum sparseră biroul din cabina mea pentru a scoate banii. Când vroiră însă să pătrundă în cămăruţa de oţel în care se aflau pietrele preţioase, întâmpinară rezistenţă. Curtes izbutise să se ascundă înăuntru şi prin ochiul de geam al uşii îl ameninţă cu revolverul, ba chiar trase. Fără a-i nimeri, din păcate. Deoarece însă fraţii Allison observară că se apropie furtuna, porniră repede cu barca cu motor spre partea de apus a insulei şi până să pot întreprind ceva împreună cu Curtes, uraganul înhăţă yachtul şi-l zvârli pe coasta stâncoasă de răsărit.

Lordul Steavens tăcu şi-şi acoperi ochii cu mâna-i delicată, în

vreme ce camarazii se priviră cuprinşi de turburare. Farrow tocmai vroia să puie o întrebare, când nobilul englez îşi luă mâna de la ochi şi urmă:

— Curtes şi cu mine începurăm îndată să golim yachtul, care se înţepenise cu pupa în apă. Salvarăm astfel mobilele acestea la care biata mea Ellen ţinea atât de mult precum şi o grămadă de cutii cu conserve şi sticle cu apă minerali. Când coboram tocmai pe uscat cu o încărcătură de obiecte salvate, un val uriaş smulse yachtul de pe stânca îngustă pe care se împotmolise, îl târî în larg şi la o depărtare de o sută de metri de coasta de răsărit dispăru în valuri. Colecţia de pietre preţioase se află însă şi acum în cămăruţa blindată. Am fi fost pierduţi oricum, căci ne-am fi putut aştepta ca fraţii Alisson să se înapoieze curând ca să ia nestematele.

— Dar după scurt timp aceeaşi furtună împinse un alt vas pe plaja unde ne aflam noi. Erau americani, care rămaseră câteva zile pe insulă şi ne ocrotiră în vremea asta. Echipajul îmi ajută chiar sa clădesc aici casa asta şi alesei într-adins coasta de apus ca să dau Allisonilor impresia că n-au de ce să se teamă. Americanii făcură atunci descoperirea că în jurul acestei insule se află sumedenie de crustacei gustoşi şi imediat transmiseră o radiogramă la New York; după câteva săptămâni sosi alt vapor încărcat cu lucrători şi maşini. Astfel luă naştere colonia de pe coasta de răsărit.

De atunci trăiesc aici şi-i aştept pe cei doi Allison care nu vor întârzia să vie, căci comoara de nestemate îl ispiteşte cu siguranţă. Ei trebuie să ştie că yachtul s-a scufundat pe coasta de răsărit.

— Ce soartă grozavă! spuse Farrow, plin de compătimire. Ai suferit nespus de mult, după cum văd. Ţi-aş ajuta cu dragă inimă să-i pedepseşti pe oamenii aceştia, dar ştii şi d-ta că suntem şi noi urmăriţi. Spuneai însă că ai o rugăminte; ţi-o voi împlini cu plăcere dacă va sta în puterile mele. Despre ce e vorba?

— Am auzit vorbindu-se de faptele dv. vitejeşti, răspunse lordul – şi am mai auzit că aveţi pe bordul „Dox”–ul instalaţii speciale pentru scafandri. Veţi putea oare să scoateţi din yachtul scufundat comoara de pietre preţioase? N–am spus nimănui de aici unde se află şi că se găseşte o avere atât de mare într-unsul. Dacă dv. veţi izbuti voi răspândi în lumea întreagă vestea că pietrele preţioase se află aici. Atunci cu siguranţă că fraţii Allison nu vor întârzia să se arate.

— Dar nu numai ei ci şi alţi oameni care ar dori să puie mâna

pe nestemate în valoare de câteva milioane, zise Farrow. Eu n-aş face astfel, în locul d-tale. N-ar fi mai bine să punem altă capcană, care să aibă acelaşi efect, fără să constituie însă o primejdie pentru d-ta? Dar, unde e însoţitorul d-tale credincios, stewardul Curtes?

— A căpătat de lucru într-o fabrică de conserve, răspunse lordul. De acolo poate observa mai lesne dacă ticăloşii de Allison se ivesc pe insulă. Ei ştiu cu siguranţă că noi ne aflăm aici şi au fost în câteva rânduri prin apropiere, dar n-au îndrăznit să ne facă o vizită căci se tem de locuitorii de pe insulă.

— Ai făcut ceva cercetări ca să dai de urma fiicei d-tale? întrebă Farrow.

— Fireşte c-am făcut, răspunse Steavens.

L-am înştiinţat pe avocatul meu din Londra şi el a pus în mişcare totul în scopul acesta. Poliţia şi cei mai iscuşiţi detectivi internaţionali au fost înştiinţaţi, dar până acum nu s-a dat de urma bietei Ellen şi nici de a ticăloşilor Allison. De aceea cred că ei se aţin pe aici pe aproape, poate pe vreo insuliţă şi aşteaptă numai ca afacerea să fie oarecum înmormântată. Copila mea e moartă însă... asta o simt. Şi o doresc chiar, adăogă el în şoaptă – căci prea ar fi grozav să se afle în mâinile acestor ticăloşi. Ai dumneata o propunere mai bună să-i momim încoace pe ticăloşi, domnule căpitan?

— Trebuie să chibzuiesc bine în privinţa asta, răspunse Farrow. Deocamdată să vedem cum scoatem la iveală pietrele preţioase. Fii bun, te rog şi arată-ne locul exact unde s-a scufundat yachtul şi dă-ne o schiţă a poziţiei cămăruţei blindate. Cheile le ai?

— Da, le am la mine şi sper că apa n-a stricat broaştele.

— Uşa vom deschide-o noi, răspunse căpitanul, căci avem unelte foarte bune pe bord.

Lordul Steavens aduse îndată câteva coli de hârtie albă şi schiţă pe una din ele poziţia yachtului scufundat. Pe a doua coală desenă scara şi gangurile yachtului, pe unde se putea ajunge la camera blindată. Adăugă însă că minunata comoară se afla în câteva casete de oţel, împărţite pe rafturile din încăpere.

Apoi mai zise:

— De sigur că vei aştepta până se va înnopta, domnule căpitan? Până atunci se va linişti marea şi nădăjduiesc să nu avem lună la noapte, altminteri vasul dv. şi scafandrii ar putea fi observaţi.

— Asta nu se va întâmpla, răspunse Farrow – căci scafandrii

mei pot părăsi vasul şi sub apă. Acum însă, răspunde-mi la întrebarea principală: la ce adâncime se află yachtul? Mă miră că n-a fost zărit încă de sus, pe timp frumos.

— Ba eu l-am văzut adeseori şi din când în când mă duc într-acolo cu o barcă, răspunse lordul. Dar un străin nu va bănui că se află un vas colo, jos. Yachtul s-a scufundat lângă un recif şi e lipit de dânsul în aşa fel încât se pare că face parte chiar din peretele de mărgean, cu atât mai mult cu cât scheletul lui a fost acoperit cu scoici şi muşchiul.

— Minunat! făcu Farrow. Sarcina noastră va fi uşoară, deci. Voi porni la drum chiar imediat, căci acum marea e prea agitată pe partea de apus a insulei şi nici un vas n-ar cuteza să se ducă într-acolo, iar pe noi nu ne împiedică nimic a sta pe fundul mării. Ai uitat însă, domnule Steavens, să-mi indici adâncimea aproximativă la care se află epava.

— După părerea mea marea e adâncă acolo de vreo douăzeci până la douăzeci şi cinci de metri. Cred că munca la adâncimea asta nu constituie o greutate prea mare?

— De loc. Fiul meu a lucrat la adâncimi şi mai mari, împreună cu tovarăşii săi, care îl însoţesc întotdeauna când se lasă la fund, răspunse căpitanul cu mândrie. Ne vom despărţi acum de d-ta şi nădăjduiesc că peste câteva ceasuri îţi vom aduce comoara.

— George, n-ar fi rău să te uiţi dacă nu e cineva pe aproape. Dar şi mai bine ar fi să facă asta domnul Weston şi d-ta, domnule Steavens.

— Fireşte, răspunseră cei doi într-un glas – şi chiar imediat.

Camarazii se înapoiară cu cei doi în cârciumă şi priviră pe fereastră. Vedeau în faţa lor plaja pe care nu se zărea picior de om; nu trecu mult şi veni Weston cu lordul care dăduseră târcoale în jurul casei şi spuseră că n-au văzut şi n-au auzit nimic.

Farrow ieşi afară şi ridică braţul; imediat se ivi din mare turnul submarinului, căci Brun privise prin periscop tot timpul.

Făgăduind încă odată că va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a salva comoara, căpitanul îşi luă rămas bun de la lord, apoi camarazii urcară repede pe puntea „Dox”-ului, care se lăsă imediat iar în apă. George rămase să închidă capacul, dar înainte de a face treaba asta mai aruncă o privire cercetătoare asupra plajei şi a desişului apropiat; iarăşi îi se păru că auzise un zgomot slab printre tufe. Privi cu încordare într-acolo, dar nu văzu mişcându-se nimic. Închise repede capacul, deoarece în vremea asta apa se urcase până la marginea turnului.

— De ce-ai rămas atât de mult pe scară? întrebă căpitanul.

— Mi s-a părut că aud un zgomot în desiş, dar n-am putut observa nimic, răspunse tânărul.

— Hm, poate ar fi mai nimerit ca unul din noi să rămâi afară, zise căpitanul. Nu e exclus ca unul din cei doi Allison să se şi afle pe insulă şi să încerce să-l atace pe bătrânul lord.

— Domnule căpitan, rămân eu, se oferi doctorul imediat. Îmi voi petrece timpul cu domnul Weston discutând asupra peştilor care se află pe aici.

Farrow dădu îndată comanda de ridicare la suprafaţă şi în vreme ce vasul se înălţa, el nu înceta să privească prin periscop. Îndată ce capacul fu ridicat doctorul îşi făcu vânt peste marginea turnului. Se încredinţa dacă are cele două revolvere la dânsul, apoi sări repede pe uscat. În aceeaşi clipă „Dox”-ul începu să se afunde din nou.

— Cred că te-ai înşelat, George, zise căpitanul care nu înceta să privească prin periscop.

— Dar n-are ce strica faptul că doctorul a rămas pe uscat.

— Dimpotrivă, eu mă simt mai liniştit aşa. Căci, poţi râde de mine dacă vrei, dar am o presimţire că-l ameninţă o primejdie mare pe lord.

— Crezi poate că cei doi Allison se şi află pe insulă? întrebă George. Atunci e de presupus că au venit cu gândul să scoată la iveală comoara. Şi în cazul acesta trebuie să ne grăbim, poate avem norocul să ne întoarcem curând şi să dăm o mână de ajutor lordului să-i prindă pe ticăloşi şi să-i ţie până va putea să-i predea autorităţilor.

Vasul alunecă încetişor afară din golf şi când fu la o sută de metri de insulă făcu un viraj spre sud pentru a ocoli limba de pământ. După ce ajunse la capătul de sud valurile răscoliră iarăşi apa, deşi vasul se afla atât de adânc încât periscopul de-abia atingea cu vârful suprafaţa mării.

Ajungând la coasta de apus, Farrow merse vreo două sute de metri înainte, cârmi apoi spre nord şi porni în direcţia aceasta până descoperi pe coastă punctul caracteristic pe care i-l descrisese lordul.

De-abia acum făcu un viraj mare şi se îndreptă dea dreptul spre insulă. Când submarinul se apropia de dânsa Farrow observă că în colonie domnea mare însufleţire, dar din fericire pentru el părea să se fi întâmplat ceva deosebit, căci coloniştii aveau o întrunire a lor acolo.

Plaja era pustie, deci nimănui nu-i păsa de ceea ce se petrece pe mare. Căpitanul se apropia până la o sută de metri; în locui

acela urma să se afle yachtul pe fundul mării. Dădu comanda să se puie în funcţiune electromotoarele şi să se umple tancurile de balast Vasul începu să se afunde încetişor. Cu cât se lăsa mai adânc, cu atât apa devenea mai liniştită; curând de tot batometrul arătă cincisprezece metri şi atunci căpitanul cu George se duseră în încăperea de la provă, unde inginerul Hagen construise cele două ferestre prin care se putea privi în apă.

Obloanele de oţel fură date în lături, apoi fură aprinse reflectoarele şi imediat o lumină puternică învălui fundul mării. Nici o stâncă nu era de văzut însă.

Căpitanul îşi dădu seamă îndată că se apropiase prea mult de insulă şi dădu comanda de întoarcere. Când vasul porni îndărăt spre apus, snopii de lumină ai reflectoarelor căzură pe un perete cenuşiu, care se afla la vreo cincizeci de metri de submarin.

Farrow îndreptă vasul încetişor într-acolo şi zări la piciorul recifului de mărgean o grămadă cenuşie, nelămurită, epava căutată.

După câteva manevre îndemânatice, submarinul stopă lângă scheletul acoperit cu muşchi şi scoici.

Nişte mâini criminale au scufundat în adânc yachtul acesta pe care domnea odinioară fericire şi voie bună.

III.
RIDICAREA COMOAREI.

FARROW STINSE REFLECTOARELE, căci trebuia să se ferească a fi zărit de vreun locuitor al insulei care ar fi privit întâmplător pe fundul mării.

Din cauză că marea frământată de valuri nu lăsa să pătrundă nici o rază din lumina zilei, domnea întuneric adânc sub apă, dar răul acesta avea şi partea lui bună, căci astfel submarinul nu putea fi zărit de la suprafaţă.

George, Petre şi uriaşul Kard îşi îmbrăcară costumele de scafandru în care se puteau mişca în voie sub apă fără să fie în legătură cu vreun vas de la suprafaţă. Intrară împreună în cămăruţa speciali de la babord, uşa fu închisă în urma lor, apoi pompele umplură încăperea cu apă. George îşi dădu drumul cel dintâi în apă şi aşteptă până văzu lângă el umbrele celorlalţi doi tovarăşi.

Dibuiră împreună drumul până la epavă, care se sprijinea de recif în poziţie verticală. Era greu să ajungă pe bordul ei căci înălţimea yachtului era destul de mare. Ieşiră din încurcătură

urcându-se unul pe umerii celuilalt, iar Petre fu tras la urmă de către ceilalţi doi cu ajutorul unei funii.

George plimbă lumina lămpii sale de buzunar de jur-împrejur şi deoarece toţi trei îşi întipăriseră bine în minte schiţele făcute de lord. Găsiră repede uşa care ducea în lăuntrul yachtului.

Petre şi Kard aduseseră cu ei ciocane şi-şi drugi de fier, căci se temeau că uşa camerei blindate n-ar putea fi deschisă cu cheia. Cu ajutorul drugului Uriaşul desprinse acum uşa din balamale.

George cobora cel dintâi scara alunecoasă la lumina lămpii sale văzu că prăpădul nu era prea mare în interiorul vasului, deoarece în jurul recifului de mărgean domneşte veşnic un curent puternic care împiedică strângerea algelor şi a altor paraziţi de apă.

În fundul vasului se afla camera blindată încă două scări mai avură de coborât curajoşii scafandri, apoi ajunseră în gangul la capătul căruia era încăperea de oţel.

George văzu deodată că drumul în faţa lui era în parte închis, căci aici se afla locul în care reciful colţuros spărsese podeaua yachtului O bârnă mare intrase pe jumătate în gang şi odată cu ea scânduri rupte ale căror vârfuri ar fi putut primejdui costumele scafandrilor.

Dar nu numai asta îl făcu pe George să rămâie în loc. La lumina lanternei sale văzu lămurit câteva scânduri care păreau să fi fost tăiate cu ferestrăul de curând, căci capetele lor zăceau pe podea.

Scândurile acestea fuseseră tăiate, de sigur, numai de câteva zile şi asta trebuie s-o fi făcut cineva care încercase să-şi croiască drum spre camera blindată.

Petre şi Kard observară şi el aceste dovezi că cineva pătrunsese aici înaintea lor şi Uriaşul lovi imediat braţul tânărului în tactul alfabetului Morse:

— Domnule George, cred c-am venit prea târziu.

Tânărul tresări din gândurile sale şi-şi făcu loc cu băgare de seamă prin spărtura pe care bârna frântă o lăsa liberă în gang cu prilejul acesta observă că şi bârna fusese puţin retezată cu un ferestrău.

După ce trecu prin spărtură, George porni repede înainte şi ajunse curând la cantul gangului. Aici văzu imediat că cineva căutase să deschidă uşa de oţel a camerei cu bijuterii. Individul încercase, probabil cu o secure, să dea jos căptuşeala de lemn a uşii, ca să poată ajunge la încuietori şi chiar pe oţel se vedeau urme de lovituri.

Materialul trainic rezistase însă tuturor sforţărilor, numai vopseaua căzuse pe blocuri. Individul nu putuse desfăşura toată

forţa sub apă, altminteri poate ar fi izbutit în cele din urmă.

— Slavă Domnului că n-a reuşit! „morsă” Petre pe braţul tânărului. Acum să ne grăbim, căci altfel se poate să mai vie şi atunci doamne ştie ce se întâmplă.

— Da, răspunse George – se cere să fim cu băgare de seamă. Unui din noi trebuie şi se înapoieze pe scara de sus şi să stea de pază. Potrivnicii noştri sunt foarte primejdioşi şi se prea poate sa arunce în aer epava daci ne-ar găsi aici.

— Şi încercăm să deschidem uşa cu cheile, domnule George, morsă Petre. Altminteri va trebui să rămân aici cu Kard ca să-i venim de hac cu pârghiile.

Tânărul îşi dădu seamă ca Petre avea dreptate, căci dacă uşa trebuia forţată, cel doi uriaşi erau tocmai oamenii potriviţi. Şi, chiar dacă în clipa de fată nu era necesar să stea de pândă, deoarece scafandrul, care mai fusese odată aci, s-ar fi ridicat la suprafaţă, imediat ce ar fi zărit „Dox”-ul, trebuia totuşi s-o facă.

George chibzui cu înfrigurare în vreme ce scoase cheia din buzunarul ce-l avea la brâu. Îşi zise că acum era momentul cel mai prielnic pentru scafandrul necunoscut, care era, probabil, în slujba lui Allison – să-şi ducă însărcinarea la bun sfârşit. Locuitorii coloniei erau ocupaţi, după cum băgase de seamă tatăl său. Era lesne deci ca o barcă să pornească în larg şi să-l lase în apă pe scafandru. Poate că omul cere începuse aici lucrul avea şi el un costum de scafandru care-l făcea ne atârnat de vreun vas şi poate că venea încoace din vreun loc părăsit al ţărmului.

George luă hotărârea să se înapoieze imediat pe puntea vasului dacă va vedea că nu poate deschide cu cheile uşa camerei blindate. Erau două broaşte foarte complicate dar lordul îi indicase cu exactitate care chete merge la una şi care la alta. George încercă broasca de sus şi văzu cu mulţumire ci cheia se răsuci uşor în ea.

Broasca de jos părea însă să se stricat din cauza apei căci cu toate sforţările depuse tânărul nu izbuti să facă nici o treabă.

Se simţea tot mai neliniştit căci bănuia apropierea unei primejdii. Îşi spunea că individul care mai încercase odată să deschidă uşa, va căuta acum s-o facă să sară în aer cu vreun explozibil. Dacă va vedea însă submarinul îl va zvârli probabil în aer pe acesta apoi şi epava, pentru ca să scoată în toată liniştea dintre dărâmături casetele cu nestemate.

George „morsă” repede pe braţul Uriaşului:

— Petre, încearcă şi tu odată cu cheia şi dacă nu merge, va trebui să vă puneţi pe lucru cu pârghiile voastre. Eu mă duc

repede pe punte. După ce veţi fi deschis uşa, veniţi să mă schimbaţi, sau aduceţi cu voi casetele cu pietre preţioase.

Vârî în mâna Uriaşului cheile şi porni repede îndărăt pe gang. După ce se strecură prin locul îngust îşi iuţi paşii, de parc-ar fi fost mânat din spate.

La început îndreptă lumina lămpii sale dea lungul gangului până la scara ce ducea la puntea de mijloc, apoi o stinse căci se temea să nu fie zărit de necunoscutul care poate se afla şi el pe epavă.

Dibui drumul, ajunse la scară şi lumină din nou gangul punţii de mijloc. Când văzu că gangul era pustiu, stinse repede lampa.

Păşi cu băgare de seamă pe scara ce ducea la puntea superioară; uşă era deschisă şi putu sa vadă scânteierea nelămurită a apei. După ce se încredinţa că nu se zărea nimic suspect în jur, păşi mai departe. La stânga lui văzu contururile submarinului.

George se îndrepta acum spre partea de unde aştepta primejdia. Pas cu pas înaintă spre reciful, a cărui parte superioară se afla la cinci metri sub suprafaţa apei şi care înainta până la coastă.

Tânărul dobândi din ce în ce mai mult convingerea că individul care făcuse încercarea să deschidă camera blindată, nu putea să fi venit decât peste reciful acesta. În acelaşi timp el îşi zise că tocmai acum era timpul cel mai potrivit pentru misteriosul necunoscut să mai facă o încercare, de data asta probabil cu explozibile. Căci marea fiind agitată, vâltoarea provocată de explozie n-ar fi fost observată, cum s-ar fi întâmplat, dacă apa ar fi fost liniştită.

Când George ajunse la parapetul de tribord al yachtului, chibzui câteva clipe dacă să se caţere pe recif. În cele din urmă se hotărî să urce numai atâta cât era nevoie sa poată vedea dacă vine cineva pe coama stâncoasă.

Nu fu prea surprins când, dibuind în jurul său, simţi adâncituri pe povârnişul stâncii, care fuseseră săpate, desigur, de mână omenească. Aceasta era o dovadă că necunoscutul cercetase de mai multe ori epava.

Pe semne că, cu prilejul vizitelor sale, acesta scotocise tot interiorul vasului şi în cele din urmă găsise camera blindată, a cărei uşă, însă, rezistase sforţărilor sale de a o deschide. George se căţără repede pe treptele săpate în stâncă, până putu privi pe după coltul recifuri Se afla acum la vreo cincisprezece metri în apă şi nu simţea frământarea valurilor de la suprafaţă, dar ar fi dorit ca marea să fie mai calmă şi mai limpede căci atunci ar fi putut zări de departe apropierea cuiva. Aşa însă nu putea vedea decât la douăzeci până la douăzeci şi cinci de metri înaintea lui.

George nu ştia nici el ce va face dacă vreunul din fraţii Allison va veni într-adevăr. În orice caz trebuia să-l împiedice s-ajungă pe epavă.

Timp de vreo zece minute George stătu la pândă, apoi tresări de-odată. Oricât s-ar fi aşteptat la asta, avu, totuşi, o înfiorare de spaimă văzând un trup negricios apropiindu-se pe creasta recifului de mărgean.

Clipa hotărâtoare se apropia. Îşi trase repede capul îndărăt şi urcă înapoi pe puntea yachtului scufundat. Căută o ascunzătoare potrivită şi rămase în aşteptare. Apoi, însă, îşi zise că şi necunoscutul va pierde puţin timp pană să se deprindă cu semiîntunericul.

George se îndepărtă câţiva paşi de treptele săpate în stâncă, de cari, fără îndoială că ivea să se folosească şi celălalt. Se impunea însă, că străinul să fie doborât imediat, căci desigur că venea cu scopuri necinstite.

Iahtul aparţinea bătrânului lord, ca şi pietrele preţioase ce se

aflau pe bordul epavei.

Aşa dar, el, George, avea dreptul să bănuie pe misteriosul scafandru, care încercase sa forţeze uşa camerei blindate. Căci, dacă lordul ar fi dat altuia însărcinarea de a salva bijuteriile, de sigur că Farrow ar fi fost înştiinţat din timp.

Dar fusese, într-adevăr, lordul Steavens acela care îi primise în birtul „La Diavolul?" N-o dovedise prin nimic şi tovarăşii nu puseseră în îndoială cuvintele lui.

George căută să-şi amintească figura bătrânului, dar îşi zise că n-avea nici un rost să se îndoiască asupra identităţi sale. Acele trăsături, pe care numai ura şi o mâhnire adâncă trebuie să le fi transformat în aşa chip – nu puteau să fie faţa unui înşelător. Şi apoi, lordul le dăduse şi cheile camerei blindate.

Nu, bătrânul nu putea să aibă nici o legătură cu necunoscutul care se apropia, căci altfel acesta n-ar fi fost nevoit să întrebuinţeze forţa ca să pătrundă în încăperea unde era ascunsa comoara. Tresări din nou văzând o umbra întunecată ridicându-se pe marginea recifului. Acesta era omul misterios, care se pregătea acum să coboare în jos.

George observă cu atenţiune cum înainta destul de repede dar cu băgare de seama. Si asta era o dovadă că făcuse drumul în câteva rânduri. Tânărul se dădu ceva mai la o parte, apoi se ghemui pregătindu-se de săritură, ca să poată ataca pe străin de îndată ce acesta va fi pus piciorul pe puntea yachtului scufundat.

George îşi dădea seama limpede ca va fi nevoit să susţină o luptă aprigă, căci nu putea să-l ameţească pe străin cu patul revolverului în tâmpla, deoarece acesta ere acoperit cu casca grea de scafandru. L-ar fi putut, desigur, da peste cap cu un ghiont, dar abia atunci s-ar fi iscat o luptă în toată regula între dânşii.

Nu mai era vreme de stat la gânduri. Străinul, în care George recunoscu acum un adevărat uriaş, ajunsese pe puntea epavei.

Sosise clipa hotărâtoare. Individul, un munte de om – se întoarse şi atunci George, făcând un pas înainte, îi repezi cu toată puterea un pumn în golul stomacului. Bătând aerul cu braţele omul căzu grămadă pe puntea yachtului.

Acum însă trebuia să facă tot posibilul ca sa nu-l lase să se mai ridice. George aprinse repede lampa şi când potrivnicul său înălţă capul, el îl izbi cu putere în cască, lăsându-l iar întins jos.

Cu surprindere observase George prin casca celuilalt că avea de-a face cu un negru. Imediat el se gândi la cei doi negri din slujba fraţilor Allison: Hector şi Achil. Se pregăti din nou să pareze

un eventual atac al duşman oului său, dar nu ţinuse seamă de şiretenia acestuia.

Deodată se pomeni din partea lui cu o piedecă de picior care-l zvârli pe puntea yachtului. În prima clipă George îşi zise că e pierdut, căci negrul uriaş ar fi putut lesne să-i spargă unul din ochiurile căştii, hărăzindu-l morţii groaznice prin înecare.

Instinctiv George scoase afară revolverul din teaca lui impermeabilă; arma era atât de bine fabricată încât chiar dacă stătea mai mult timp în apă tot se putea trage cu ea.

Lumina lămpii căzu întâmplător pe ţeava armei şi atunci George văzu cu mirare că negrul, care se ridicase repede în picioare şi luase o atitudine ameninţătoare, se îndepărtă repede ca să se caţere pe coama recifului.

George ar fi putut lesne să-l doboare cu un glonţ, dar nu vroia să tragă asupra unui om lipsit de apărare. Dar o „amintire" tot vroia să-i lase, ca să-l poată recunoaşte mai târziu pe insulă.

Îndreptă lumina lămpii asupra fugarului şi ţinti... Glonţul porni prin apă şi în clipa următoare îl văzu pe negru, care tocmai vroia să-şi facă vânt pe coama stâncii – rostogolindu-se o bucată îndărăt.

Uriaşul duse mâna stângă la genunchiul stâng, în care trăsese George, apoi, încordându-şi puterile, se căţără repede pe stâncă şi se făcu nevăzut.

George era mulţumit căci îi lăsase negrului o amintire care-i va tăia pofta să se înapoieze pe epavă. Era nevoit să iasă repede din apă pentru ca nu cumva lichidul să pătrundă prin gaura făcută de glonţ în pânza cauciucata a costumului de scafandru.

De acest potrivnic nu mai avea ce sa se teamă George, aşa că se putea duce la tovarăşii săi. Ştia că aceştia nu izbutiseră încă să deschidă uşa de oţel, căci altminteri ar fi venit să-i dea de veste; el vroia însă să le spună şi lor cele întâmplate pe punte.

Tocmai când vroia să treacă prin uşiţă care ducea jos pe scară, văzu o rază de lumină care urca tot mai sus. Era Petre Uriaşul care luase sub braţe două casete de oţel lungi şi turtite. Aşeză povara preţioasă lângă parapet apoi „morsă" pe braţul lui George:

— Sunt vreo cincizeci de casete, domnule George. Ar fi bine să te laşi d-ta în apă şi să le duci pe submarin. Noi ţi le vom trece de pe punte şi astfel treaba va merge repede.

— Bine, încuviinţă tânărul – dar fiţi cu băgare de seamă căci a fost aici un negru care a venit dea lungul recifului. L-am împuşcat în genunchiul stâng.

— Atunci, cred că nu se mai întoarce, răspunse Petre. Dar

firește că vom fi cu băgare de seamă.

— Ia stai! făcu George. Nu puteţi scoate afară casetele prin gaura din fundul yachtului? Eu mă duc într-acolo ca să luminez din afară. Dar mai întâi arată-mi jos cele două casete.

George sări sprinten peste parapet şi-şi dădu drumul pe funia fixată acolo. După câteva clipe alunecară în jos şi cele două casete de oţel pe care tânărul le luă îndată în primire şi le duse spre cămăruţa de scafandru a submarinului.

Se înapoie apoi la yacht şi merse spre pupă. Găsi îndată gaura uriaşă făcută în trupul vasului cu prilejul naufragiului şi îndreptând lumina înăuntru văzu cu bucurie că se putea ajunge lesne de acolo până la camera blindată.

Cel doi uriaşi se puseră pe lucru şi cărară casetele cu pietre preţioase. Sistemul acesta se dovedi mult mai practic astfel că Petre ieşi şi el prin deschizătură începând să care casetele, alături de George, spre cămăruţa de scafandru a „Dox”-ului.

După o jumătate de ceas toate cele cincizeci de casete fură transportate. Cei trei scafandri intrară şi ei în cămăruţă, închiseră uşa de afară şi dădură semnalul pentru golirea apei din încăpere. În vreme ce se îndeplinea încă această operaţie ei observară că submarinul se şi ridica, pornind la drum. Căpitanul îşi dăduse seamă deci, în mod instinctiv, că era primejdios să-şi prelungească şederea lângă epavă.

IV.
GEORGE în PRIMEJDIE.

DUPĂ CE APA FU GOLITA din cămăruţa, uşa interioară se deschise şi cei trei scafandri intrară în submarin. Imediat camarazii ceilalţi, le scoaseră costumele grele de pe ei. Farrow se apropia, aruncă o privire asupra casetelor şi zise ai bucurie:

— Care va să zică aţi făcut treaba, băieţi. Aduceţi casetele în magazie!

— Tată, fraţii Allison trebuie să fie pe aproape, zise George şi povesti despre întâlnirea cu negrul care trebuie sa fi şi ajuns pe insulă.

Căpitanul rămase pe gânduri câteva clipe, apoi dădu ordin să se puie în funcţiune electromotoarele. În vremea asta submarinul pornise spre sud şi alerga dea lungul recifului de mărgean, dar la bună depărtare de acesta.

Farrow înălţă vasul puţin şi în acelaşi timp scoase cu totul afară periscopul. Când privi printr-unşii. Scoase o exclamaţie de necaz

şi zise:

— Vedeţi, bănuiam eu asta; ticăloşii tot au îndrăznit... Vine o barcă cu motor care se îndreaptă cu repeziciune spre un punct al coastei, la sud de colonie şi în afara recifului de mărgean. Au aruncat o cantitate mare de explozibil pe epava yachtului. A! Uite că a şi explodat!

Submarinul fu zguduit din temelii. Farrow urmă:

— O coloană enormă de apă s-a ridicat în sus, explozia de pe fundul mării trebuie să fi fost foarte puternică. Dacă ne-am mai fi aflat acolo, soarta „Dox”-ului nostru ar fi fost pecetluită. Poate că asta şi urmăreau bandiţii. Acum sunt pe uscat într-un golf îngust şi adânc. Uite, locuitorii din colonie aleargă spre plajă, dar nu mai pot vedea nimic. Numai câteva rămăşiţe ale yachtului urcă la suprafaţă. Voi trage periscopul înăuntru până ne vom fi îndepărtat de ajuns spre sud.

— Ce ticăloşi! făcu Rindow. Să fi bănuit ei, sau să fi băgat de seamă că am fost pe insulă? Ori au prins discuţia voastră cu lordul? Altminteri ar fi trebuit să-şi spuie că odată cu explozia se vor prăpădi şi casetele cu nestemate. Cu siguranţă, că au presupus că am şi scos la iveală comoara.

— Tot aşa cred şi eu, încuviinţă căpitanul. A avut deci dreptate George cu zgomotele pe care zicea că le-a auzit în desişul insulei. Numai de nu i s-ar fi întâmplat nimic doctorului nostru...

— Bine zici, răspunse Rindow, nemernicii aceştia par că nici nu se sinchisesc de vieţi omeneşti. Sunt foarte îngrijorat de soarta celor trei tovarăşi pe care i-am lăsat în birtul singuratic.

Farrow dădu numai din cap şi îndreptă vasul cu toată viteza spre sud, ca să fie sigur că periscopul nu putea fi văzut de pe ţărmul insulei. Căci acum locuitorii coloniei se vor fi adunat cu toţii pe plajă şi vor privi spre mare, deşi nu mai aveau ce vedea.

După ce merse vreo zece minute sub apa spre sud, înalţă încetişor periscopul. O privire scurtă îl încredinţă că se îndepărtase destul de insulă ca sa poată porni acum spre răsărit.

Înconjură insula la o distanţă de vreo doi kilometri, până se află în faţa golfului la marginea căruia se afla casa singuratică a bătrânul lord.

Farrow încetini mersul motoarelor şi privi cu atenţiune prin periscop la birtul „Diavolului”. În cele din urmă răsuflă uşurat şi zise:

— Doctorul tocmai a ieşit în uşă. Pare c-a auzit ceva suspect căci ţine amândouă mâinile pe paturile revolverelor. Îşi încordează auzul... se îndreptă încetişor spre colţul casei...

priveşte cu băgare de seamă spre desiş. Probabil că fraţii Allison cu negrii lor se află pe aproape. A! Acum iese afară şi bătrânul lord, înarmat şi el cu două revolvere. Ia să intrăm în golf, ca sa putem ieşi la suprafaţă îndată ce vor avea trebuinţă de ajutor.

Electromotoarele fură puse din nou în funcţiune. Farrow comunică tovarăşilor că doctorul se făcuse nevăzut pe după colţul casei şi că lordul ajunsese şi el acolo ca să-i poată sări în ajutor lui Bertram la nevoie.

Urmând sa raporteze ceea ce vedea, le mai zise că doctorul se întorsese pe cealaltă parte a casei şi probabil că nu descoperise nimic suspect în desiş, îndată după el ieşise din casă Weston. Înarmat ca şi ceilalţi.

După câtva timp „Dox”-ul ajunsese în golf şi în vreme ce pompele goleau tancurile de balast, Farrow zise:

— A! Doctorul ne-a zărit.

— Vine spre ţărm. Lordul şi Weston, însă, urmează să stea de pază la colţurile casei. Foarte cuminte fac! Hm... nu ştiu dacă n-ar fi mai bine să rămânem sub apă până se va înnopta... Nu, căci în vremea asta s-ar putea întâmpla o nenorocire. Allisonii ăia nu cruţă şi mai mult ca sigur că-i vor ucide pe lord şi Weston înainte ca noi să putem ieşi la suprafaţă.

Turnul se înălţă în curând din apă şi George deschise capacul ca să iasă primul afară. Doctorul Bertram, care stătea pa ţărm, strigă cu glas înăbuşit:

— Am auzit zgomote suspecte în diferite locuri ale desişului precum şi sunete care păreau gemete omeneşti. Dar când am dat târcoale casei n-am putut vedea şi auzi nimic. Se petrec lucruri ciudate pe aici.

— Când vom fi în casă n-au decât să poftească să ne viziteze fiinţele acelea misterioase care umblă prin desiş, răspunse George râzând. Îi dăm noi gata, n-avea grijă!

Puntea submarinului ieşi la suprafaţă şi George îşi făcu vânt imediat peste parapetul turnului, iar în clipa următoare sări pe uscat. Alergă repede spre bătrânul lord şi zise agitat.

— Domnule Steavens, am scos casetele din camera blindată şi le-am dus pe submarinul nostru. Sunt cincizeci de bucăţi, aşa e?

— Da, dragul meu, răspunse bătrânul, prietenos, întocmai. Mare bucurie mi-ai făcut cu asta.

— Dacă a gemut cineva aici, după cum îmi spunea doctorul, trebuie să fie negrul, spuse George. Am împuşcat în genunchiul stâng pe un negru uriaş care venise pe epava yachtului dv., în costum de scafandru. Yachtul a fost aruncat în aer.

— O barcă cu motor a zvârlit în jos o încărcătură explozibilă. Din fericire noi plecaserăm cu puţin înainte.

— Sfinte Dumnezeule, în ce primejdie v-aţi aflat făcu lordul, înspăimântat. Dac-aş fi bănuit aşa ceva, nu v-aş fi rugat să scoateţi la iveală comoara. Trebuie să-i mulţumesc imediat căpitanului.

Merse repede pe submarin, din turnul căruia tocmai ieşea Farrow. În vremea asta George se îndreptă spre uşa birtului, unde stătea Weston. Îi povesti şi lui pe scurt cum a mers treaba cu scoaterea din fundul mării a comorii şi întâlnirea cu negrul. Weston alergă repede spre plajă şi se alătură micului grup format de marinari.

George intră în cârciumă şi se aşeză liniştit la o masă, cu spatele spre fereastra care dădea spre desiş. Era cât se poate de mulţumit că izbutise să-i readucă lordului comoara lui.

Deodată auzi îndărătul lui un geamăt uşor. Înainte de a se putea întoarce se simţi înhăţat de mâini de fier şi împins pe spate. (Vezi ilustraţia de pe copertă).

Cineva îi astupă gura, ca să nu poată striga, apoi fu ridicat şi dus spre fereastră şi înainte de a-şi putea da seamă ce vor să facă cu el, o lovitură de pumn în tâmplă îl făcu să cadă grămadă.

Când îşi reveni în simţiri capul îi vâjâia, trupul îi era săgetat de dureri şi pe dinaintea ochilor îi jucau scântei de toate culorile; ca de la mare depărtare auzi un glas batjocoritor:

— Masser Allison, el trezit. Hector şti cum trebuie loveşte.

— Ai avut noroc, zise un glas bărbătesc blând şi simpatic.

— Voi, negrii, cu un pumn omorâţi un om. Aşa dar, Achil, ăsta a fost băieţaşul care te-a pus pe fugă colo jos pe yacht. Nu mai pricep nimic.

— Pe tinerelul acesta l-ai fi putut sugruma doar cu o singură mână.

— Masser Allison, el a avut pistol, împuşcat săracul Achil.

— Ai dreptate, de arme de foc ţi-e frică ţie mai mult decât de orice, mai ales când ele sunt în mâinile altora, râse celălalt.

— Să nădăjduim că tânărul îşi va veni în curând în fire ca să-l putem lua la rost.

Privirea lui George se limpezi încetul cu încetul. Văzu acum în fata sa doi bărbaţi elegant îmbrăcaţi, care aveau o înfăţişare de oameni de lume în costumele lor tropicale albe. Aveau părul negru şi chipuri foarte simpatice, îndărătul lor stăteau doi negri uriaşi, cu mutre fioroase.

Unul din ei aruncă lui George priviri atât de înfuriate încât

tânărul îşi zise imediat că asta era Achil, pe care-l împuşca se el în genunchi. Aşa şi era. Căci ţinea piciorul stâng cam îndoit.

Zâmbi fără să vrea şi imediat se auzi glasul americanului din dreapta:

— Drace! Băieţandrul ăsta e curajos nevoie mare, Jerry. Râde ca şi cum nici nu s-ar sinchisi de primejdia ce-l paşte. Cine ştie însă dacă va mai urma să râdă când Achil va arăta ce poate.

— Da. E un băiat viteaz, încuviinţă celălalt american. Cred că va vorbi.

Se apropiară amândoi de George, care îi privi ţintă în ochi.

Lionel Allison, acela care vorbise la urmă, zise liniştit, dar cu o intonaţie ameninţătoare în glas:

— Nu e aşa, tinere, că vei vorbi? Sper că nu va fi nevoie să ne folosim de violenţă. Ia s-auzim: cui aparţine submarinul?

— Tatălui meu, căpitanul Farrow, răspunse George, zâmbind. Presupun c-aţi auzit de el? La rugămintea lordului Steavens am scos la iveală colecţia lui de nestemate din camera blindată a yachtului scufundat. Cred că asta e tot ce doriţi să aflaţi?

Chipurile celor doi fraţi se întunecară când auziră numele de Farrow. Şi Jerry mormăi clătinând capul:

— Da, da, un altul nici n-ar fi izbutit să scoată la iveală comoara. Hm... eu aş fi de părere, Lionel, că cel mai bun lucru e să ne punem în legătură cu căpitanul. Îi vom propune să-şi răscumpere fiul în schimbul pietrelor preţioase. Ce părere ai tu?

Lionel Allison dădu din cap apoi zise, codindu-se:

— După cât îl cunosc eu pe căpitan, nu va primi târgul acesta, Jerry, căci colecţia de nestemate nu e proprietatea sa. Cu siguranţă că i-o va preda lordului, chiar dacă ar şti că prin asta îşi va pierde fiul.

— Aşa e, se amestecă George în vorbă, tocmai ce vroiam să spun şi eu. Pe de altă parte nici eu n-aş fi înţeles cu schimbul acesta. Dacă ţineţi să aveţi nestematele, trebuie să vă adresaţi direct lordului, poate îi puteţi oferi ceva în schimb.

George avusese un gând anumit vorbind astfel; nădăjduia să afle în chipul acesta ceva asupra soartei fiicei lordului. Şi nu se înşelase. Cei doi fraţi se uitară surprinşi unul la altul, apoi Lionel zise:

— Are dreptate băiatul, Jerry. Nu eşti şi tu de părere că ne va da nestematele imediat ce va afla că Ellen a lui e vie şi nevătămată pe insuliţa din nord de aici, la bătrânul plantator?

— Drace, făcu Jerry. Asta e o idee bună. Ai procedat bine atunci când mai oprit s-o fac pe Ellen soţia mea, cu forţa. Ia stai

niţel.

— Am aici scrisoarea pe care mi-a dat-o acum două luni cu prilejul ultimei noastre vizite acolo. Printr-însa îl roagă pe tatăl ei să facă tot ce îi stă în putinţă ca s-o elibereze, deşi nu se plânge ca îi merge rău. Mai aminteşte că ne-am purtat cuviincios cu ea. Nu încape îndoială că lordul va da imediat nestematele în schimbul fetei

— Aşa e. N-avem de ce să-i purtăm pică tânărului acestuia, zise celălalt. El a ajutat doar la scoaterea diamantelor din epavă.

Am fi putut cruţa bomba de apă. Ne-am economisit multă muncă, Jerry, prin faptul că submarinul plecase înainte de explozie, căci altminteri ar fi trebuit să căutăm casetele printre dărâmături. Ce zici, să-i dăm drumul băiatului după ce vom aranja treaba?

— Eu n-am nimic împotrivă, răspunse celălalt – dar nu prea cred ca Achil să consimtă cu una, cu două.

— Mi-a venit o idee! exclamă Lionel, râzând. Îi lăsăm să-şi aranjeze socotelile între ei. Ca arme vor trebui, însă, să se folosească de cuţite. Achil e foarte îndemânatic în lupta cu cuţitul. E mai tare ca băiatul, dar în schimb e împiedicat de rana de la genunchii şi prin asta li se egalează forţele. Jerry, ideea e minunată!

Cei doi fraţi râseră cu poftă, bucurându-se dinainte de spectacolul la care vor lua parte.

— Admirabil, Lionel! strigă Jerry. Treaba trebuie făcută imediat, cât mai e timp, adică până ce Farrow şi lordul vor transporta casetele pe uscat. Aici nu ne vor găsi ei în nici un caz şi nici nu vor auzi dacă tânărul va striga cumva după ajutor.

— Nici nu cred că o s-o facă, zise Lionel, străfulgerându-l pe George cu privirea.

— Căci cum va scoate un strigăt voi pune pe Achil să-l amuţească.

— Ia spune, Achil, se adresă el negrului uriaş – eşti dispus să-ţi arăţi măiestria în lupta cu cuţitul, faţă de acest băieţandru care te-a împuşcat în picior?

Negrul rânji, arătându-şi dinţii albi şi puternici.

— O! Masser, răspunse el – Achil arată la dânsul ce poate face cu cuţit.

— Ha, ha! râse Jerry, va fi minunat. Tânărul ţine la brâu un pumnal pe cinste – îl voi lua cu după ce Achil va fi terminat cu dânsul. Hai, daţi-i drumul, băieţii Tinere, vezi de te apără bine, căci Achil nu glumeşte, după cum cred că-ţi dai singur seamă. Loveşte cât poţi, nu strică dacă negrul va pierde puţintel sânge. Dar nu cumva să scoţi un strigăt, ca să nu te căieşti pe urmă. Hai, eşti gata?

George îl măsură liniştit pe uriaşul negru, şi răspunse:

— Primesc lupta. Îmi pare însă rău că va trebui sa vă mulţumiţi în viitor numai cu un singur servitor.

Cei doi fraţi rămaseră o clipă înmărmuriţi, apoi izbucnim într-un hohot de râs şi Lionel zise:

— Dar încrezut mai eşti, tinerel, ai auzit ce spunea, Achil? Bagă de seamă!

Negrul se schimonosi de furie şi scrâşni:

— O, Achil face pastramă din el.

Jerry scoase cele două revolvere de la brâul lui George şi le vârî în buzunarul său, apoi urmă să întărite pe negru, părând să-i facă mare plăcere lucrul acesta.

— Ia vezi, Achil, nu lua lucrurile atât de uşor, băiatul pare să fie mai tare decât tine, ceea ce ai avut prilejul să constaţi colo jos, pe epavă. Ţine-te bine!

Râse iarăşi când Achil strânse dinţii şi-şi rostogoli ochii în orbite. George întrebă atunci calm:

— Ce se va întâmpla cu mine după luptă? Cum mă voi putea întoarce la tata şi camarazii mei?

— Care va să zică eşti încredinţat de izbândă, băiete? făcu Jerry. Ştii că-mi plăcii, presupunând că vei scăpa oarecum teafăr din luptă, te vom lega la loc de copac şi-i vom da de veste tatălui tău unde te poate găsi. Şi acum, pregăteşte-te!

Jerry tăia funiile cu care George era legat de pom: în timpul acesta ţinea însă revolverul în mâna stângă, temându-se, probabil, de vreo surpriză. Apoi sări repede înapoi şi strigă:

— Gata, daţi-i drumul! Achil, fii cu băgare de seamă!

V.
SFÂRŞITUL BANDIŢILOR.

GEORGE FĂCU UN PAS ÎNAINTE, capul îl mai durea şi genunchii îi tremurau, dar când simţi în mână pumnalul Sanjei fu cuprins de o linişte şi o energie fără seamăn. Privi ţintă la faţa schimonosită de furie a negrului care se apropia acum de el.

Achil era într-adevăr împiedicat de rana de la genunchi, dar era totuşi un potrivnic foarte primejdios. Forţa lui uriaşă împreună cu ura sălbatec ce-o purta tânărului, îi dădeau înfăţişarea unei fiare gata să-şi sfâşie prada.

Nici George nu era însă de dispreţuit; el se pricepe să mânuiască pumnalul cu multă îndemânare şi avea destulă experienţă în lupte dintr-acestea.

Achil de apropia, şchiopătând, de el, vrând să-l ia prin surprindere, pentru ca apoi să-l spintece dintr-odată. Dar se înşelase.

Cu iuţeala fulgerului George trecu dedesubtul braţului ridicat al potrivnicului său, apoi, înainte ca negrul să se poată întoarce, tânărul îi şi înfipsese pumnalul adânc în braţ. Îi trase repede afară şi sări îndărăt, din păcate lama ascuţită nu tăiase artera principală

a braţului, după cum se aşteptase George – căci Achil, deşi se alesese cu o tăietură adâncă, se putea folosi încă de braţ.

Scoase un muget ca de fiară, apoi, ca şi cum n-ar fi avut piciorul rănit, se năpusti asupra lui George. Dar acesta se pricepu de minune să ferească lovitura de cuţit pe care negrul se pregătea s-o dea. Se alese numai cu o zgârietură la braţul drept.

Achil însă se poticni, atât din pricina loviturii care dăduse greş cât şi din pricină că prea se încrezuse în rezistenta piciorului rănit. George se folosi de clipa aceasta.

Pumnalul său minunat scânteia de două ori în aer, apoi negrul scoase un răcnet de furie şi durere în aceiaşi timp. Se clătină ca un om beat, cuţitul îi scăpă din mână şi încercă zadarnic să ridice mâinile. George îi tăiase arterele principale de la amândouă braţele.

Liniştii, cu zâmbetul pe buze, se întoarse apoi spre cei doi fraţi care se uitau la el cu ochii holbaţi:

— Cred c-am învins. Achil nu mai prezintă nici o primejdie pentru mine şi nu vreau să-l ucid de vreme ce e lipsit de apărare.

— La asta nu mă aşteptasem, tinere! exclamă Jerry. Rar am văzut o luptă atât de frumoasă. Acum n-avem încotro, trebuie să ne ţinem făgăduiala. Haide, te voi lega înapoi de copac. Îţi vei primi şi armele; îmi dau seamă că nu-ţi vine să te desparţi de minunatul tău pumnal. Ai lucrat admirabil. Îi voi vesti pe tatăl tău că te afli aici.

Tot vorbind, îl legă pe tânăr de pom, apoi li puse la loc în brâu revolverele şi pumnalul şi zise:

— Mi-ai plăcut cum nici nu se poate mai mult, tinere.

— Rareori îmi exprim părerea asta faţă de cineva. Nădăjduiesc că vom cădea la înţelegere cu bătrânul lord şi atunci iţi vei redobândi libertatea.

Achil urma să stea nemişcat, privindu-l pe George cu ochi plini de ură. Hector se apropia de el şi-i pansă braţele din care curgea sângele şiroaie. Cei doi Allison aşteptară până totul fu gata, apoi unul din ei zise:

— Să plecăm repede, mai târziu vom încerca să lecuim rănile lui Achil; deocamdată trebuie să aranjăm treburile noastre. Achil, tu ne cam împiedici, aşa c-ai putea s-o iei înainte la vasul nostru. Venim şi noi îndată.

Negrul îi fulgeră cu privirea pe cei doi fraţi, se întoarse şi porni la drum. Jerry se uită râzând după el, apoi zise lui George:

— Pe ăsta l-ai aranjat bine, tinere. N-are ce să-i strice, pe mulţi i-a dat el gata cu cuţitul său, acum simte pe propria lui piele... ce

e asta. Aşa dar, ne vom grăbi cât se poate, ca să fii şi tu liber cât mai curând.

Merseră spre partea de răsărit a micului luminiş, în marginea căruia era legat George. Abia se făcură nevăzuţi din faţa privirilor lui, că tânărul încercă să se libereze. Jerry îi legase mânile la spate şi-i mai trecuse o funie în jurul corpului. Numai picioarele îi rămăseseră libere.

George se opinti din toate puterile, dar nici nu izbuti să slăbească funia nici de un milimetru. Zadarnice rămaseră şi sforţărilor sale de a-şi elibera mâinile din frânghioara de care erau legate.

Nu se descurajă însă, dar repetă încercările la intervale scurte. Principalul era să-şi desfacă funia care-l ţinea legat de copac, căci putea alerga în întâmpinarea camarazilor chiar cu mâinile legale.

Ştia acum ca Ellen Steavens se afla pe o insulă la nordul acesteia. Poate că mai izbutea să împiedice ca lordul să dea acestor criminali bijuteriile în schimbul fiicei sale.

Cu bucurie constată că repetatele sale sforţări nu rămăseseră fără rezultat, căci funia începu sa pârâie şi să se întindă încetul cu încetul. Era de-ajuns s-o slăbească numai atâta ca să poată aluneca printr-însa.

De-odată, auzi un zgomot care venea din spre partea de apus a luminişului. Privind într-acolo, tresări speriat, căci văzu venind... pe Achil, duşmanul sau, a cărui înfăţişare te băga în sperieţi.

Ura lui nemăsurată, dorinţa de a se răzbuna, îl mânaseră îndărăt. Şchiopăta prin luminiş îndreptându-se spre George, căuta să ridice braţele, dar nu izbutea. Cu toate acestea era încă un duşman de temut şi tânărul îi ghicea lămurit gândul.

— Achil omoară tânăr alb, răcni uriaşul când fu numai la câţiva paşi. El muşcă la dânsul.

Spunând aceasta scrâşni din dinţi ca o adevărată panteră. George se cutremură de groază. La asta nu se gândise. Era înfiorător să fie sfâşiat de dinţii puternici ai negrului.

Se smuci din nou cu toată puterea, funia pârâi şi slăbi puţin, dar nu era destul încă pentru ca trupul tânărului să poată aluneca afară.

Achil râse batjocoritor.

— O! Tânăr alb nu scapă! scrâşni el. Achil vine îndată la el.

Trebuia să fie o adevărată tortură pentru negru să meargă cu piciorul rănit, căci din pricina mişcărilor din timpul luptei, rana de sigur că se deschisese iar. Dar apriga sete de răzbunare îl tot mâna înainte pe uriaş şi el nu mai ţinea scamă de durerile

cumplite pe care le simţea.

Iată-l doar la doi paşi de George... Tânărul se sprijinise de trunchiul copacului. Îşi recăpăta cu desăvârşire liniştea.

Chibzuii fulgerător la posibilităţile de apărare ce le avea. Şi fără să vrea închise ochii pe jumătate. Găsise mijlocul să scape prin vicleşug de duşmanul său de moarte.

— O! Tânăr alb închide ochi de pe-acum! râse acesta. Curând va închide pentru totdeauna.

Mai făcu un pas, ridică puţin piciorul rănit, ca şi cum ar fi vrut să-şi potolească durerile.

George aşteptase doar atâta. Cu iuţeala fulgerului ridica şi el piciorul drept şi izbi cu toată puterea în burta negrului.

Acesta căzu pe spate cu un răcnet de durere. George îşi calculase bine lovitura şi în disperarea situaţiei sale o dăduse cu o furie grozavă. Achil zăcea întins la pământ, zvârcolindu-se de moarte.

Încordându-şi forţele, George smuci iarăşi cu furie şi... răsuflă uşurat, văzând că nodul alunecase într-atâta, încât trupul său se putea strecura prin laţ – îşi dădu drumul cu băgare de seamă, apoi merse repede prin luminiş spre punctul unde dispăruseră fraţii Allison împreună cu Hector, celălalt negru din slujba lor.

Acum Achil nu mai constituia nici o primejdie pentru el, căci n-ar fi putut alerga cu piciorul rănit.

George găsi o spărtură mică în tufiş. Repede privi încă odată îndărăt şi văzu că negrul făcea sforţări disperate să se ridice; apoi se strecură prin spărtură.

Locul unde intră nu era o potecă, dar după crengile rupte şi frunzele căzute, îşi dădu seama că pe aici apucaseră fraţii Allison.

Ajunse într-un nou luminiş şi cu bucurie în suflet descoperi acolo câţiva bolovani asculţi, împrăştiaţi pretutindeni. Se aşeză imediat la pământ şi începu să frece frânghia de la mâini de una din muchiile unei pietre.

Frecă cu zor, fără să-i pese că-şi zdrelea pielea şi în cele din urmă treaba fu făcută pe deplin.

Răsuflând uşurat sări în sus. Acum nu trebuia să se mai teamă de cei doi Allison, căci avea la îndemână armele de care se putea folosi la caz fie nevoie.

Ramurile tufişurilor dinspre răsărit ale luminişului pârâeau şi trosneau. George privi repede într-acolo şi văzu că Achil se luase după dânsul... Când însă negrul zări lucind revolverul în mâna dreaptă a tânărului, se trase îndărăt, cu mutra schimonosită de furie şi spaimă, îşi dădea seamă acum că nu-şi va mai potoli

niciodată setea de răzbunare.

George îşi zise că negrul va merge la barca cu motor cu care aveau de gând să-şi ia tălpăşiţa criminalii. Îi lăsă deci în plata Domnului şi-şi văzu de drum.

Fraţii Allison merseră spre coasta de apus şi el le găsi urmele cu uşurinţă, căci dânşii nu-şi dăduseră silinţa să le ascundă.

Într-un târziu George văzu birtul singuratic înaintea lui, dar nici o urmă de Allison şi negrul lor. În schimb îi văzu pe camarazii săi făcând cerc în jurul bătrânului lord, care tocmai spunea cu glas tremurător:

— Fireşte că le dau acestor oameni colecţia mea de pietre preţioase în schimbul iubitei mele fiice. Nici nu mai încape vorbă. Te rog, domnule căpitan, pune să se aducă aici pe plajă casetele de oţel, apoi ne vom îndepărta ca fraţii Allison să-şi poată lua nestematele. După aceea îmi vor spune, de sigur, unde se află biata Ellen.

— Ar fi bine să fie aşa, răspunse Farrow.

— Dar cine îţi garantează că oamenii aceştia sunt vrednici de încredere? Pe George al meu unde l-or fi lăsat? E adevărat că dumnealor ne scriu că mi se va da şi mie de ştire unde se găseşte el, dar... domnule Steavens, trebuie să fim cu foarte mare băgare de seamă ca să nu fim traşi pe sfoară.

— Dar cum am putea face altfel? întrebă lordul, cu disperare. Cei doi Allison ne au doar în puterea lor. Numai ei ştiu unde se află fiica mea şi fiul d-tale, domnule căpitan. Ce alta să răspundem ofertei lor?

George nu mai stătu să asculte urmarea. El îşi dădu seamă că americanii cu Hector se aţineau prin apropiere şi că trăseseră cu urechea la convorbirea aceasta. Se luase după ei până aici, acum trebuia să-i descopere, surprinzându-i cu arma în mână.

Privi repede în jur şi descoperi alte câteva frunze căzute jos, care îi arătau drumul. Încetişor şi cu mare prevedere îşi făcu loc printre crengi. Banditii merseseră de-a lungul marginei desişului.

— Din când în când George îi vedea prin câte o spărtură pe camarazii care continuau sa discute cu aprindere propunerea fraţilor Allison.

În sfârşit, îi zări şi pe aceştia îndărătul unul tufiş des, de unde puteau vedea şi auzi totul ce vorbeau cei de pe plajă; stăteau aplecaţi, cu capetele întinse înainte.

Numai Hectar părea nepăsător. Stătea şi el aplecat, dar părea că nu-l interesează convorbirea dintre Farrow şi lord.

Cu mare băgare de seamă George merse mai departe Vroia să se apropie cât mai mult de bandiţi, pentru a-i lua prin surprindere cu revolverul în mână şi să-i ţină la respect. Dar tocmai când se strecurase afară din frunziş Hector întoarse privirea.

Făcu ochi mari când îl zări pe George, apoi fără să scoată vreun strigăt de alarmă, duse repede mâna la brâu şi trase un pistol enorm.

George îşi dădu seamă că acum e vorba de viaţă şi de moarte. Nu încăpea cruţare. Cu iuţeala fulgerului ridică revolverul; glonţul porni, Hector sări în sus ca zvârlit de un resort.

— Apoi căzu grămadă la pământ, se zvârcoli câteva clipe şi rămase nemişcat.

Cei doi Allison săriră înspăimântaţi. Cu ochii holbaţi priveau la ţevile celor două revolvere pe care George le ţinea îndreptate spre ei. Apoi, înainte ca tânărul erou să poată spună ceva, se dădură repede în lături, dispărând în tufiş.

George trase îndată trei gloanţe în urma lor. Auzi un ţipăt şi o înjurătură. Aşadar nu-şi greşise ţinta şi asta îl umplu de mulţumire.

Camarazii de pe plajă auziseră împuşcăturile şi cu revolverele în mână săriră spre locul cu pricina, dar George auzi, după zgomotul din frunziş, că cei doi Allison fugeau rupând pământul.

Sări şi el repede din tufiş în întâmpinarea marinarilor.

— Totul e în bună regulă! le strigă dânsul. Ştiu unde se află fiica lordului: pe o plantaţie situată pe o insulă, la nord de aci.

— Insula aceasta o cunosc! strigă lordul cu însufleţire. Înainte de a veni încoace am stat câtva timp acolo. Sfinte Dumnezeule, eram atât de aproape de iubita mea Ellen şi nu ştiam nimic! Dumnezeu să te binecuvânteze, tinere, ai făcut o fapta bună.

Stingherit, George se întoarse spre tatăl său şi zise:

— Mă tem că fraţii Allison vor porni acum repede cu barca lor cu motor spre insula cu pricina şi o vor duce de acolo pe fiica lordului. N-ar fi mai bine să pornim cât mai repede cu submarinul nostru ca să le-o luăm înainte?

— Fireşte ca aşa vom face, dragul meu, încuviinţă căpitanul. Să nu mai pierdem vremea! Vi şi d-ta, domnule Steavens?

— Mai încape vorbă! răspunse lordul. Doar n-oi rămâne aici ştiind-o pe fiica mea atât de aproape. Sa pornim repede, vă rog! Domnule Weston, spune-i lui Curtes că voi veni mai târziu să-l iau.

— Uite-l că şi vine! zise Weston în aceeaşi clipă.

Un tânăr simpatic îşi făcu loc prin frunziş, alergă spre lord şi îngăimă gâfâind:

— Excelenţă..., i-am văzut acum câteva clipe pe... fraţii Allison... Au trecut la un metru de mine; eu m-am ascuns repede într-un tufiş. Amândoi sunt răniţi la braţ.

— Bine, Curtes, răspunse lordul. Acu plecăm s-o eliberăm pe Ellen. Domnule Weston, îţi dăruiesc d-tale casa asta cu tot ce e într-unsa. Stai să-ţi dau şi un înscris.

Aşternu la repezeală câteva cuvinte pe o hârtie, o înmână tânărului pescar, apoi porni repede după Farrow şi tovarăşii săi care şi începuseră să urce pe submarin.

După câteva minute, „Dox”-ul se desprinse de ţărm, făcu un viraj spre nord şi cu motoarele în plină funcţiune, porni spre insula pe care trăia Ellen Steavens.

Farrow, George şi ceilalţi camarazi simţiră o nespusă mulţumire sufletească văzând mişcătoarea revedere dintre lord şi fiica sa, pe care o crezuse moartă.

— Mare păcat că cei doi Allison au scăpat, zise George. Lordul nu se va bucura de linişte deplină, fiind mereu ameninţat ca fiica să-i fie iarăşi răpită.

Submarinul se afla într-un golfuleţ al insulei pe care trăia plantatorul la care bandiţii o aduseseră pe Ellen. Călătoria durase câteva ceasuri şi peste o oră se va lăsa noaptea. Farrow privi spre mare, apoi zise de-odată:

— Ia priviţi colo... se apropie un vas cu viteză mare. Ei să fie oare? Te pomeneşti c-or fi nădăjduind s-ajungă înaintea noastră pe insulă.

Marinarii duseră repede ocheanele la ochi şi ca într-un glas strigară:

— Sunt ei, împreună cu negrul pe care l-a învins George.

— Sa încarc tunul? întrebă Jean Brike, calm.

— Nu e nevoie, îi punem noi cu botul pe labe şi fără ghiulele, răspunse Farrow.

— Dar ce-o fi asta? Barca se clatină... A! Li s-a stricat motorul!

Priviră cu încordare la micul vas care se bălăbănea pe apă şi de-odată scoaseră exclamaţii de spaimă. O flacără uriaşă ţâşni din mijlocul bărcii, însoţită de un nor gros de fum.

După ce fumul se împrăştia, barca nu se mai zări pe valuri, de asemeni nici un înotător. Criminalii îşi găsiseră sfârşitul meritat.

Două zile încheiate rămasei ă camarazii pe insulă, apoi porniră mai departe. Vroiau să se întoarcă acasă, pe „Insula odihnei”.

Sfârşitul volumului: **DUREREA UNUI TATA.**

Folosindu-se de câteva ceasuri de răgaz, doctorul Bertram continuă să-l povestească lui George întâmplări din tinereţea sa. De data asta e vorba de aventurile întâmpinate cu prilejul răpunerii şefului de piraţi Haridell şi care vor fi descrise în volumul următor, intitulat:

AVENTURI LA SINGAPORE.

In Numărul următor:

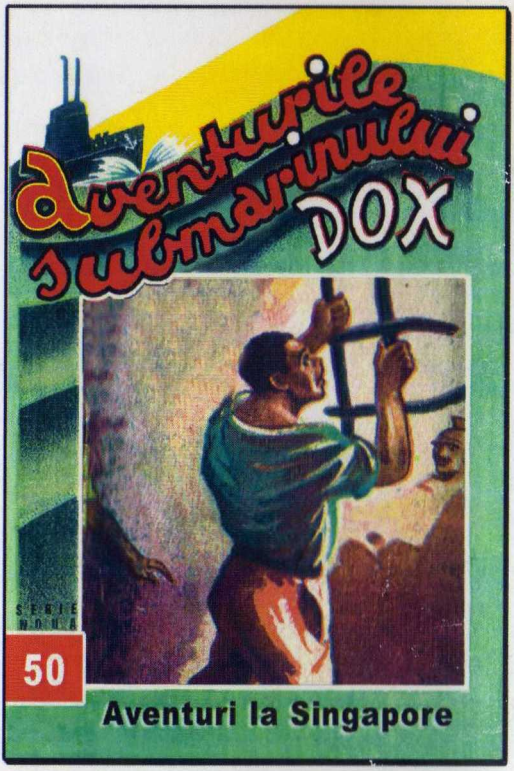

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro